

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

magistra Arkadiusza Tomaszka pt. „Kierunki doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną”, opracowana w Wyższej Szkole Policji, obecnie Akademii Policji, w Szczytnie w 2023 r. pod kierunkiem naukowym prof. dr. hab. Waldemara Zubrzyckiego, przy której promotorem pomocniczym był dr Łukasz Foryś.

W przedmiotowej recenzji rozprawy doktorskiej jako kryteria, czynniki służące za podstawę oceny, przyjęto:

- 1) podstawa prawna pisania recenzji;
- 2) wybór i znaczenie tematu rozprawy doktorskiej;
- 3) cele rozprawy doktorskiej i hipoteza badawcza;
- 4) struktura, metody i merytoryczna ocena treści rozprawy doktorskiej;
- 5) ocena formalnej strony rozprawy doktorskiej;
- 6) uwagi, pytania i kwestie dyskusyjne;
- 7) konkluzja końcowa.

1. Podstawa prawna pisania recenzji

Podstawę do napisania niniejszej recenzji stanowiła umowa o dzieło nr 46Dk/2023 zawarta przez Akademię Policji z Autorem w dniu 7 grudnia 2023 r. sprawie sporządzenia recenzji rozprawy doktorskiej magistra Arkadiusza Tomaszka pt. „Kierunki doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną”, opracowana w Wyższej Szkole Policji (obecnie Akademii Policji) w Szczytnie w 2023 r. pod kierunkiem naukowym prof. dr. hab. Waldemara Zubrzyckiego, przy której promotorem pomocniczym został ustanowiony dr Łukasz Foryś.

Celem sporządzenia recenzji było stwierdzenie spełnienia przez przedmiotową rozprawę doktorską wymogów określonych w art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742).

2. Wybór i znaczenie tematu rozprawy doktorskiej

Autor w przedmiotowej rozprawie doktorskiej trafnie wskazał, że skonstruowanie broni palnej stanowiło etap w rozwoju cywilizacji człowieka i możliwość wyposażenia w nią grup, tj. wojsko, formacje policyjne odpowiedzialne za bezpieczeństwo wewnętrzne państwa oraz podmioty świadczące usługi z zakresu ochrony osób i mienia. Zapewniając określony porządek prawny, funkcjonariusz publiczny lub pracownik uzbrojonej formacji ochronnej, posługujący się bronią palną jako szczególnie formy środka przymusu bezpośredniego, w celu obezwładnienia osoby stanowiącej poprzez swoje zachowanie szczególnie niebezpieczne zagrożenie dla określonych dóbr, może pozbawić człowieka życia lub zdrowia. Stosowanie środków przymusu bezpośredniego, w szczególności broni palnej,

wkraczające w sferę konstytucyjnych praw i wolności obywatela, otrzymało uregulowania ustawowe obejmujące przypadki i zasady używania lub wykorzystywania broni palnej, z postępowaniem przed jej użyciu lub wykorzystaniem i dokumentowaniem takich zdarzeń.

W recenzowanej rozprawie doktorskiej wykazano, że w trakcie wykonywania obowiązków służbowych stosowanie broni palnej ogranicza się do sytuacji, kiedy użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego było niewystarczające lub niemożliwe ze względu na okoliczności. Przepisy wyznaczają tryb działania w przypadku użycia lub wykorzystania broni palnej, który wymaga pełnej wiedzy i opanowanych umiejętności po stronie osób uprawnionych do użycia lub jej wykorzystania.

Rozwój cywilizacyjny obejmuje wszystkie dziedziny życia społecznego. Nie istnieją doskonałe procesy i systemy nabywania, utrzymywania i podwyższania umiejętności, w tym strzeleckich. Zapewnienie bezpieczeństwa jako podstawowej potrzeby człowieka, poprawa bezpieczeństwa wewnętrznego Rzeczypospolitej Polskiej poprzez działania policjantów na odpowiednim poziomie, zadeklarował Autor jako motywy podjęcia badania. Dokonując wyboru takiego obszaru badań, deklarując długoletnie doświadczenie w badanym obszarze, Autor przedmiotowej dysertacji doktorskiej uznał, że występuje potrzeba modyfikacji procedury szkolenia i doskonalenia zawodowego w zakresie posługiwania się bronią palną przez funkcjonariuszy Policji.

Mając na względzie bezpieczeństwo własne policjantów, proces ich przygotowania do posługiwania się, używania lub wykorzystania broni palnej, urządzenia, którym można pozbawić człowieka zdrowia lub życia, uwzględniając art. 38 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz zapisy ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. poz. 483, z 2001 r. poz. 319, z 2006 r. poz. 1471, z 2009 r. poz. 946) i ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 202, 547, 1053, 1088, 1489, 1963) jako istotny element szkolenia i doskonalenia zawodowego, nie sposób przecenić teoretycznego i praktycznego znaczenia podjętego tematu rozprawy doktorskiej.

3. Cele rozprawy doktorskiej i hipoteza badawcza

Na wykonywanie zadań służbowych z użyciem lub wykorzystaniem broni służbowej, wpływa przejrzystość przepisów, rodzaj uzbrojenia i jego sprawność techniczna oraz poziomu wyszkolenia z wykształconymi nawykami ruchowymi. Czynniki te oraz sprawność fizyczna i psychiczna policjanta mają wpływ na poziom bezpieczeństwa w trakcie działania. Z analizy schematu szkolenia strzeleckiego policjantów wynika, że stworzono go i modernizowano na podstawie doświadczenia, opinii ekspertów. W założeniach badawczych uwzględniono opinie funkcjonariuszy. Autor dysertacji trafnie przyjął, że opinie te stanowią podstawę oceny poziomu poczucia bezpieczeństwa w trakcie realizacji zadań służbowych z użyciem lub wykorzystaniem broni służbowej, w tym osób odpowiedzialnych za poziom przygotowania policjantów. Przy intensywnym rozwoju technologii można wprowadzić nowe rozwiązania do zastosowania w procesie przygotowania funkcjonariuszy a wskazówką do rozwiązania problemu badawczego mogą być doświadczenia innych formacji.

W przedmiotowej dysertacji doktorskiej Autor przyjął za cel badań: „opracowanie propozycji zmian w obszarze przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną z uwzględnieniem oczekiwań funkcjonariuszy oraz warunków zdarzeń nadzwyczajnych związanych z użyciem i wykorzystaniem broni służbowej przez polskich policjantów w latach 2017–2021”. Relatywnie do tego celu główny problem badawczy zawarto w pytaniu: „Jakich zmian należy dokonać w obszarze przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną, aby jej użycie lub wykorzystanie przez funkcjonariuszy było skuteczne, a jednocześnie bezpieczne dla nich i innych obywateli?”. który rozwinęto jako problemy szczegółowe w następujących pytaniach:

- „Na czym polega specyfika przygotowania policjanta do realizacji zadań służbowych związanych z użyciem lub wykorzystaniem broni palnej?”
- Jakie są różnice w procesie przygotowania do posługiwania się bronią palną w innych służbach i formacjach uzbrojonych?
- Jakie są oczekiwania policjantów odnośnie ich przygotowania w zakresie posługiwania się bronią palną?
- W jakich obszarach i w jakim zakresie należy zmodyfikować proces przygotowania policjantów do realizacji zadań służbowych związanych z użyciem lub wykorzystaniem broni palnej?”

Hipotezę badawczą oparto na analizie literatury przedmiotu, wiedzy i doświadczeniu Autora, w następującym brzmieniu: „w celu zapewnienia optymalnego poziomu przygotowania funkcjonariuszy do realizacji zadań służbowych z elementem użycia lub wykorzystania broni palnej należy dokonać zmian w zakresie szkolenia, wyposażenia i infrastruktury szkoleniowej, biorąc przy tym pod uwagę przede wszystkim: oczekiwania samych policjantów, wynikające z ich samooceny, wnioski z zaistniałych sytuacji nadzwyczajnych, a także możliwości wykorzystania nowoczesnych technologii i doświadczeń innych formacji i służb”.

4. Struktura, metody i merytoryczna ocena treści rozprawy doktorskiej

Recenzowaną rozprawę doktorską można określić jako studium o charakterze teoretyczno-empirycznym, łączące obszar regulacji prawnych i wymogów praktycznych. Ta znacząca rozprawa obejmuje łącznie 184 strony, w tym: wstęp (strony 5 – 8), pięć rozdziałów (9 – 159), zakończenie (162 – 163), bibliografia (164 – 175) spis tabel, wykresów i rysunków (176 – 179), aneks (180 – 1).

Rozdział 1. pt. „Założenia badawcze” zawiera zarysowaną sytuację problemową, określony cel i problemy badawcze oraz hipotezę badawczą i przedmiotem badań z wykazanymi ograniczeniami badawczymi, a także metodami, technikami i narzędziami badawczymi, organizacja i przebiegiem badań empirycznych (strony 9 – 18).

Rozdział 2. pt. „Organizacja procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną” obejmuje szkolenie i doskonalenie zawodowe oraz kursy specjalistyczne w zakresie posługiwania się bronią palną, uwarunkowania prawne organizacji szkolenia strzeleckiego, szkolenie zawodowe podstawowe, studia w Akademii Policji w Szczytnie, doskonalenie zawodowe policjantów służby kontrterrorystycznej i inne przedsięwzięcia szkoleniowe dotyczące umiejętności posługiwania się bronią palną realizowane w kraju i za granicą. W rozdziale tym określono infrastrukturę i wyposażenie wykorzystywane w procesie przygotowania funkcjonariuszy w zakresie posługiwania się bronią palną oraz uzbrojenie, amunicję i przepisy przyznawania broni palnej. Wskazano również nowe technologie i rozwiązania wykorzystywane w procesie przygotowania policjantów do posługiwania się bronią palną (19 – 72).

Rozdział 3. pt. „Organizacja procesu przygotowania do posługiwania się bronią palną w innych służbach i formacjach uzbrojonych” przygotowano na podstawie Żandarmerii Wojskowej, Służby Ochrony Państwa i Straży Granicznej (73 – 102).

Rozdział 4. pt. „Oczekiwania funkcjonariuszy w zakresie właściwości przygotowania do realizacji zadań służbowych z elementem użycia lub wykorzystania broni palnej” objęły problematykę szkolenia i doskonalenia centralnego i lokalnego oraz infrastrukturę i wyposażenie wykorzystywane w procesie przygotowania funkcjonariuszy w zakresie posługiwania się bronią palną (103 – 133).

Rozdział 5. pt. „Propozycje zmian w przygotowaniu zawodowym policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną” dotyczące przepisów regulujących szkolenie strzeleckie policjantów,

szkolenia i doskonalenia centralnego i lokalnego oraz infrastruktury i wyposażenia wykorzystywanego w procesie przygotowania funkcjonariuszy w zakresie posługiwania się bronią palną (134 – 161).

Zakończenie i bibliografia oraz spis tabel, wykresów i rysunków z aneksem zamykają tekst recenzowanej rozprawy doktorskiej. Rozprawa ta jest zrównoważona, dzieli się proporcjonalnie na część teoretyczną i empiryczną. Część teoretyczna opiera się na dobrze dobranych elementach teorii dotyczącej badanego zjawiska. Część empiryczna stanowi rzetelny i przejrzysty opis badania oraz uzyskanego materiału badawczego.

Puentując należy stwierdzić, że układ i struktura dysertacji są prawidłowe, kolejność rozdziałów zachowana, kompozycja adekwatna do problematyki i celu określonego we wstępie, tok wywodów klarowny, argumentacja przekonująca, proporcje między częścią teoretyczną i empiryczną zachowane.

W badaniach zastosowano prawidłowo dobrane metody teoretyczne i empiryczne. W wachlarzu metod teoretycznych znalazły się analiza i synteza danych zastanych, porównanie otrzymanych wyników na podstawie kwerendy i badań empirycznych oraz wnioski i uogólnienie na ich podstawie. Metody empiryczne objęły metodę badań dokumentów (gromadzenie, selekcja, opis i naukowa interpretacja faktów) i sondaż diagnostyczny z techniką wywiadu z ekspertami (instruktorami strzelców policyjnych). Do tego zastosowano dobrze skonstruowane narzędzia – kwestionariusz wywiadu, kwestionariusz ankiety. Wyniki badań poprawnie zostały przeanalizowane techniką badawczą – analizą ilościową i narzędziem badawczym jakim był arkusz kalkulacyjny programu Microsoft Excel.

Treści merytoryczne recenzowanej rozprawy doktorskiej oceniam wysoko. Z przeprowadzonych badań, wynika, że system zdobywania i utrzymywania umiejętności strzeleckich w Policji wymaga zmian, w szczególności w zakresie doskonalenia lokalnego. Indywidualne samodoskonalenie policjantów nie wystarcza. Autor wykazał potrzebę zintensyfikowania zajęć doskonalących na odpowiednio przygotowanych obiektach z udziałem profesjonalnej kadry instruktorskiej oraz stosowania nowoczesnych technologii, co może dać efekt dobrego przygotowania funkcjonariuszy do użycia lub wykorzystania broni palnej. Wyniki badań mogą stanowić wskazówki dla doskonalenia systemu szkolenia strzeleckiego Policji w celu podniesienia poziomu wyszkolenia funkcjonariuszy w zakresie stosowania broni palnej.

Sfinalizowaniem rozważań prezentowanych w rozprawie doktorskiej jest syntetyczne zakończenie, w którym Autor przejrzysto sformułował główne konkluzje wynikające z wyników badań empirycznych i przeprowadzonych studiów literaturowych.

5. Ocena formalnej strony rozprawy doktorskiej

Recenzowana rozprawa doktorska mieści się w określonej dziedzinie nauk społecznych i dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie zgodnie ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz rozporządzeniem Ministra Edukacji i Nauki z dnia 11 października 2022 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. poz. 2202).

Przedmiotowa rozprawa spełnia założenia Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego na kształcenie na poziomie 8, umożliwiające uzyskanie stopnia naukowego doktora oraz jest zgodna z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2011 r. w sprawie Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. 1450) oraz rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 4 listopada 2011 r. w sprawie wzorcowych efektów kształcenia (Dz. U. poz. 2218). Posiada ona charakter badawczy, prezentuje ogólną i szczegółową wiedzę oraz stanowi dowód na opanowanie przez Autora umiejętności prowadzenia badań naukowych, analizowania i wnioskowania, wymaganych art. 76 ust. pkt. 3, ust. 2–4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Autor w ramach dysertacji doktorskiej zdobył także nowe prawdy, odkrył faktów,

opisał i wyjaśnił zjawiska w oparciu o własne lub cudze doświadczenia badawcze i materiały naukowe w zakresie organizacji procesu przygotowania do posługiwania się bronią palną w Policji i innych formacjach uzbrojonych.

Zgodnie z zapisami art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), Autor umiejętnie i samodzielnie sformułował i rozwiązał problem naukowy. Ponadto pokazał zdolność krytycznej analizy i znajomość warsztatu badawczego. W tekście nie ustrzegł się drobnych niedociągnięć stylistycznych, które nie zasługują na szczegółowe wymienianie i analizowanie. Strona redakcyjna niniejszej rozprawy nie budzi zastrzeżeń, jest precyzyjna i dopracowana.

Język przedmiotowej recenzowanej rozprawy doktorskiej, podejście do tematu, dobór ilustracji, jasno i przystępnie przedstawione zagadnienia, pomimo drobnych, nieobniżających wartości treści uchybień, świadczą o opanowaniu warsztatu pisarskiego i redakcyjnego przez Autora.

Pod względem jakościowym literatura polskojęzyczna została dobrana prawidłowo, jest zróżnicowana i bogata. Na podkreślenie zasługuje wykorzystanie najnowszej literatury przedmiotu.

Warsztat recenzowanej dysertacji cechuje dojrzałość naukowa. Dokonując oceny formalnej strony recenzowanej rozprawy doktorskiej stwierdzam, że nie zawiera ona formalnych błędów i braków.

6. Uwagi, pytania i kwestie dyskusyjne

Autor wykorzystał w recenzowanej rozprawie doktorskiej stosunkowo bogatą, polskojęzyczną literaturę przedmiotu, ale brakuje publikacji zagranicznych. Policja od 1990 r. czerpała wiedzę i wzorce organizacyjne i szkoleniowe, w szczególności z policji angielskiej, francuskiej i amerykańskiej. Wprowadzony system szkolenia i doskonalenia nie opierał się na wynikach badań naukowych, które mogły być wówczas niemiernodajne. System ten budowano na podstawie przepisów prawnych, procedur i algorytmów oraz taktyce, metodyce i technikach użycia lub wykorzystania broni palnej w państwach Europy zachodniej i USA. Oczywiście te implementowane wzorce dostosowano do warunków polskich. Wykorzystanie publikacji, literatury przedmiotu z tych obszarów mogłoby podnieść wartość rozprawy.

Głównym narzędziem ujednoliconej terminologii są słowniki definicyjne, które według Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (*International Organization for Standardization, ISO*) mają systematyzować zasoby leksykalne. Wykorzystanie w rozprawie jako źródła wiedzy pozycji, tj.: *Słownik języka polskiego PWN* (Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1996) i B. Dunaj (red.) *Nowy słownik języka polskiego* (Wydawnictwo Wilga, Warszawa 2007) nie było trafne.

Język polski jest językiem żywym, który podlega zmianom. Zmieniają się reguły gramatyczne i ortograficzne oraz słownictwo. Nowe słowa są wynikiem między innymi rozwoju technologii i zmian społecznych. Jednym ze sposobów na powstanie nowych słów jest wprowadzanie słów z innych języków (zapożyczenie), tworzenie neologizmów (nazwy nowych zjawisk, przedmiotów, działań), skracanie słów lub używanie ich w nowych kontekstach. Jakie słowo powinno znaleźć się w polskim słowniku, zależy od uznania leksykografów, którzy na podstawie analizy częstotliwości używania słowa i jego znaczenia, decydują o oficjalnym uznaniu słowa za część języka polskiego.

Proces powstawania lub zmian znaczenia słów w języku polskim jest złożony. Wprowadzanie zmian leksykalnych w zakresie naukowego języka polskiego jest rozciągnięte w czasie. Warto korzystać z zawierającego aktualne określenia, definicje słów, internetowego źródła, tj.: *Słownik języka polskiego PWN* (<https://sjp.pwn.pl/>), *Wielki słownik języka polskiego* (<http://www.wsjp.pl/>).

Internetowy System Aktów Prawnych (ISAP, <https://isap.sejm.gov.pl>) jako system informacji prawnej, redagowany przez Ośrodek Informatyki Kancelarii Sejmu, będący elementem Systemu Informacyjnego Sejmu, zawiera opisy bibliograficzne i teksty aktów prawnych opublikowanych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim, wydawanych przez Rządowe Centrum Legislacji

na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461). W zbiorach ISAP znajdują się teksty jednolite i ujednolicone z podanymi miejscami ich publikacji w wydawnictwa urzędowych, które warto było precyzyjnie wykazać w części bibliografii – źródła prawa.

Pomimo powyższych uwag wykazujących niedoskonałości, rozprawa doktorska ma dużą wartość poznawczą. Przy czym pewne jej treści zrodziły refleksje, wątpliwości i zastrzeżenia, które mam nadzieję, że zostaną przez Autora wyjaśnione, uzupełnione i doprecyzowane podczas publicznej obrony.

Proszę o udzielenie werbalnej odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Z jaką częstotliwością policjant po przeszkoleniu podstawowym, powinien odbywać kursy doskonalące, szkolenia specjalistyczne w centralnych jednostkach szkoleniowych?
- 2) Z jakich stanowisk i z jaką częstotliwością, należy policjantów kierować na centralnie organizowane strzeleckie szkolenia specjalistyczne?
- 3) Jak stymulować policjantów do podejmowania indywidualnego, może w części poza systemowego, doskonalenia umiejętności strzeleckich?
- 4) Jakie metody lobbowania, poza nagłaśnianiem szczególnych zdarzeń niekorzystnych z użyciem broni palnej, należy uruchamiać w sprawie dofinansowania szkolenia i doskonalenia umiejętności strzeleckich policjantów?

Występujące u niektórych policjantów niedostatki w zakresie wiedzy i umiejętności, wielokrotnie skutkowały zdarzeniami niekorzystnymi – utratą życia, zdrowia i mienia. Przy tym ofiarami niekiedy byli policjanci oraz osoby zatrzymane, konwojowane, podejrzane o popełnienie przestępstwa, naruszające przepisy prawne i przypadkowo przebywające na miejscu zdarzenia lub jego pobliżu. Dotyczy to wielu przypadków z użyciem broni palnej. Przykładem takim może być zdarzenie z 14 marca 2000 r., kiedy trzy tygrysy wydostały się z klatek cyrku na osiedlu Tarchomin w Warszawie. Jeden z nich udał się poza teren cyrku i krążył po osiedlu ok. 2 godzin. Na miejsce wysłano 2 radiowozy. Na terenie obławy znajdował się weterynarz z bronią pneumatyczną. Wystraszony tygrys przewrócił weterynarza i uciekał. Weterynarza z kilku metrów postrzelił śmiertelnie policjant, tygrys też nie przeżył. Policjanci oddali 57 strzałów.

Stwierdzenie Autora, że: „obowiązujące obecnie podstawy prawne dają możliwości do nabywania, utrzymywania i podnoszenia umiejętności w zakresie obsługi broni palnej”, zrodziło pewne wątpliwości.

Można przyjąć, że w części usprawniać system może modyfikacja przepisów prawnych, przedsięwzięć centralnych w jednostkach szkoleniowych, doskonalenia zawodowego lokalnego w zakresie bezpiecznego i skutecznego posługiwania się bronią palną oraz wyposażenia technicznego i technologii wspomagania. Także poprawa systemu nabywania i doskonalenia umiejętności strzeleckich zależy od zwiększenia liczby obiektów strzeleckich i instruktorów wyszkolenia strzeleckiego oraz ułatwienia dostępu do strzelnic do odbywania treningu indywidualnego.

Stwierdzenie Autora, że: „indywidualne samodoskonalenie policjantów nie wystarcza” można przedyskutować. Kwestią jest to, że nieliczni policjanci są zmotywowani do doskonalenia umiejętności strzeleckich i podejmowania indywidualnego treningu w tym zakresie.

Policja niedomaga w pewnych zakresach z powodu braku woli kierowania środków finansowych w newralgiczne obszary, w tym na szkolenie i doskonalenie strzeleckie policjantów. Wyniki badań, wnioski i propozycje zawarte w recenzowanej dysertacji doktorskiej – w części powtarzające się od kilkudziesięciu lat – wskazują na deficyty i potrzeby modernizacji systemu szkolenia i doskonalenia umiejętności strzeleckich policjantów. Kierowane są one do gremiów kierowniczych, zarządzających Policją.

Postawione powyżej pytania i wskazane kwestie dyskusyjne są ze sobą do pewnego stopnia powiązane.

7. Konkluzja końcowa

Wyniki własnych badań naukowych Autora mogą znaleźć wykorzystanie na płaszczyźnie społecznej i po części gospodarczej. Zapoznanie się z nimi należy rekomendować merytorycznym pracownikom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz właściwym przełożonym w Komendzie Głównej Policji.

Recenzowana rozprawa doktorska spełnia warunki określone w art. 187 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, przy tym zawiera:

- ogólną wiedzę teoretyczną z dziedziny nauk społecznych i dyscypliny nauki o bezpieczeństwie;
- oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze społecznej i po części gospodarczej.

Autor recenzowanej rozprawy wykazał się w niej umiejętnościami samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

W związku z powyższym, rekomenduję rozprawę doktorską magistra Arkadiusza Tomaszka pt. „Kierunki doskonalenia procesu przygotowania zawodowego policjantów w zakresie posługiwania się bronią palną”, opracowanej pod kierunkiem naukowym prof. dr. hab. Waldemara Zubrzyckiego, przy której promotorem pomocniczym był dr Łukasz Foryś, do dalszego procedowania w ramach otwartego przewodu doktorskiego w Akademii Policji w Szczytnie.

